

Veitsla

Vágs javnaðarfelag bjóðar øllum javnaðarfólki til veitslu í »Framtíðini« í Vági leygarkvöldið tann 4. februar kl. 20. Børðreitt verður við smurðum breyði; undir børðhaldinum verða roður hildnar, og eisini verður filmur vistur. Aftaná verður farið upp á gólv.

Listar til tekningar liggja frammi á restauratiónini hjá Adolf Ríkshamar í Vági og í kioskin hjá Erik Johannesen á Tvøroyri og mugu vera áteknar í seinasta lagi tórsgágin tann 2. februar kl. 18.

Kostnaður: einstaklingur 15 kr., fyri tvey 25 kr.

Takið Føroya fólks sangbók við.

NEVNDIN

Vit hava altíð á goymslu
alt tilfar til

**blikksmið
sanitet
hitaverk**

DEMICH

Verður sent um

Tlf. 1776 - Tórshavn

alt landið

Nordøya Sparikassi

tlf. 5043

stovnaður 1919

tlf. 5043

Renta av innistandandi peningi:

3 mánaða uppsøgn	5 % p. a.
vanlig konti	4 % p. a.
kekk konti	2 % p. a.

Fyri peningahæddir við longri uppsagnartíð verður renta latin eftir seravtalu.

Avgreiðslutíðin er:

vanligar gerandisdagar kl. 10—12 og kl. 13½—15½
leygardag kl. 10—12½

Deild: Leirvíkar Sparikassi

avgreiðslutíð: týsdag og friggjadag kl. 15½—17.

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Spinnid í Gøtu

tygum fáa gott tógv, og skjóta avgreiðslu.

Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll sløg av føroyskum tógvi.

TØTINGARVIRKIÐ

v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

FØROYA

BANKI

bauki FØROYA

Keypið

frá teimum, sum lýsa í

SOSIALINUM!

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Aftur hoyrdu vit til faðir Doonan. Vit skuldu taka okkum næsta takið upp. Eg havi ongantíð verið álvaligur, har hogt er. Tað var ein ræðuligur lesningur. Til tað vanligu sjúkráhusarbeiðið hevði eg klárað meg, men her vildi eg ganga fyrri. (Titt gamla burturkast, hugsaði eg). Við sveitta broti fann eg uppá at telja allar tær túgvur, sum vit tugaðu okkum uppum, eg helt hvørja vera stórsigur. Eingin steðgaði á og eg mundi vera tann einasti, ið var so býttur at venda mær við og hyggja niður fyrri; tann vegstubbinn, ið vit høvdu staðið á, áðrenn vit tóku okkum upprá, smokkaði so liðandi í gjónna.

Buldríð dovnáði, men so var aftur larmur av øðrum slag. Skriggið frá pindum djóri nýtur so fast sum griffil móti talvu. Tað vóru múldjörini, ið nistu. Tað hoyrdist at tey pindust sváran. Vit klóraðu okkum longur fram á veg. Eg kom at hyggja at Marcelli og eg var bilsin. Eg var sjálvur illa við, men evgu hans vóru sum í villini djóri.

»Steðgið«, rópti hann, »vit kunnu ikki fara frá djórnum og lata tey pinast so«.

»Vit eru ikki ment at hjálpa uppá tey. Tey eru dottin í eldgrýtuna.«

»So verða tey spakuliga kókaði... Tað skuldi ikki vera sagt skemtiligt; hann var beinleiðis um at gerast orur av teim onskruglu nistunum.

»Royn ikki at lurta eftir«. Hann steðgaði á og segði: »Okkurt má gerast«.

»Halt hendurnar fyrri oyr-

uni«, segði eg hvassliga. »Tað verður ikki leingi.«

»Hvat eru tygum fyrri eitt?«

Eg kundi sagt at eg var lakni — pinsuljóð er ein av teim krossum, ein lekni nýðist at herða seg í... Men so kom eitt gliðandi oman ígjøgnum myrkið — tað var Harry Frobisher, ið vildi vita, hvat ið feilti, tí øll mannaslangan, ið helt um tógvið, var steðga. Frobisher tók at toga í Marcel. »Kom nú, kom nú«, segði hann illa við.

»Hoyr beistin«.

»Kunnu vit gera nakað við tað?«

»Tey pinast«.

»Hoyr meg«, segði Frobisher næstan frá vitinum av sorg... men hann tók seg aftur táð hann sá, hvussu fast hetta tók vinmanninum. Ýlini úr neðra stungu okkum sum knivar. Eg lá og vónaði, at hási neyðar djór brátt skuldu doyggja.

Knappliga segði Marcel — hásur á málinum og við sveitta broti: »Steðga mær. Tað skal vera skjótt. Og so setti hann óvitan av ser til mín at ansa. »Tú ert orur maður«, mælti Frobisher táð Marcel dróg tann stóra kniv úr slóranum sum svínasaktari ið ger seg til at kvetta hálsin av teim stynjandi djórnum. Marcel klev burtur frá okkum — eg hömaði hann móti tí glóðandi grótinum. So hoyrdist lágmelt murr langt niðri í hallanum.

Skakaður av hendingini segði Harry Frobisher: »Einki nyttar at tosa við hann«. Men eg hugsaði at hann helt við vinmanninum í hesum. Táð svertingurin kom oman eftir at tognum og forvitin og spyrjandi vendi ser móti okkum,

segði hann bara: »Hann er farin oman«.

»Var tað neyðugt?« spurdi Charlie.

»Ja, neyðugt var tað«. »Har gerst einki, Harry. Tey standa upp undir knigga í lava...« Og so ljóðaði eitt hárhvast skriggi ígjøgnum náttarmyrkið, og Charlie suffaði tungluga.

»Hann er býttur, er hann«, segði hann í hjálparloysi, »at leypa í pottin til múldjörin«. Faðir Doonan var nú eisini omankomin. Hann gjordi seg til at fara longur oman. »Nú fari eg eftir honum«.

»Nei«, segði Charlie. »Eg skal fara. Hann er eitt sindur ólagaligur og eg kenni hann so væl.«

Blámaðurin fór og hann hvarv skjótt. — Hann lat seg aka omaneftir sum á sleðu. Vit lógu sum neldi í grasinum og lurtaðu — og vit kundu okkum sum vit høvdu skyldina, líkasum at vit høvdu skunda undir ein mann at drepa seg sjálvan. Harry slotaði eftir hvørjum ljóði niðrifrá, eitt nú av brotnandi greinum og so lat í honum: »Eg skuldi verið farin við«.

»Nei«, segði faðir Doonan »tað hevði verið verri fyrri báðar hinar«.

»Handa klossan, einki kann latast honum upp í hendur...« Eg hugsi hann mundi meina við Marcel. Og so tók hann upp aftur illsliga: »Hvat fanin feilt honum?«

»Hann er so góður við krýttur«, segði faðir Doonan.

»Átíðil, hann orkaði bara ikki at hoyra hatta ljóðið.«

»Soleiðis gevur góðskan seg eisini til kennare.«

Frobisher var illur og mutaði ímóti, um henda sorgarlek. Faðir Doonan royndi at troysta. »Ver ikki bangin um hasar báðar...«

»Hvønn í heita helviti skuldi eg annars verið bangin um?« mælti Frobisher. »Teir eru vinir minir.«

Hann gniggaði ser um sjúka beinið. »A tú góði Guð, teskaði hann so sáran, »at hetta eisini skuldi henda meg. Eg verði ongantíð fólk aftur«. Hvussu langt mundi tað vera síðani hann hevði verið rættligt fólk, hugsaði eg. Faðir Doonan toygdi seg fram til at hyggja at tí ringa beininum, men Frobisher vendi ser frá honum.

Eg dugi ikki at siga hvussu long tíð var umliðin, men knappliga hoyrdu vit tivanina av teimum meðan teir klint-raðu uppeftir. Vit settu í róp fyrri at beina teimum á. So kom teir, móðir og illa skurslaðir.

»Nú«, molmaði Harry Frobisher, forbannað leingi vardie. Men hann grulvaði yvir til Marcel og stardi hann inn í andlitð.

»Eingin elevatorur var í gongd«, segði Marcel.

»Er tað betri nú?«

»Eg. Eg livi væl.«

Fólk kunnu vera á so mangan hátt. Nú var einki eftir av tí Marcelli, ið pindist av meinivitis kvolum táð hann hoyrði neyðarrópin frá djórnum, og nú var eftir bert tann tjúkki finski horkallurin úr Paris. Sáttliga segði hann: »Vit beindu fyrri einum. Hini vóru longu deyð.«

Fyrstoðukvinnan snerkti við í illsinni. Hon skilti tað ikki. Hon hugsaði, at hvort menniskja skuldi bera seg at sum hóskandi tí, halgimenni skuldu vera halgimenni, og ótanger skuldu vera ótanger. Men so einfald er menniskjan nú einaferð ikki. Vit steðgaðu intil teir høvdu hvílt seg eitt sindur, og so helt Marcel fyrri við óvitan sum hann aftur skuldi bera:

»Ert tú tilreiðar m'sieu, so stíg í saðilin.«

»Eri eg ógileiga tungur?« spurdi barnið.

»Eg skal nokk siga frá, táð tú tyngjur meg ovmikið«, segði Marcel hátiðarlaga. »So skifta vit um soleiðis at tú ber meg.«

Hini fóru aftur undir byrður nar. Faðir Doonan var fremstur. Vit øll aftaná.

Triggir hamrar vóru eftir enn at taka seg uppfyri. Eg hevði ikki annað enn gamla beinarað mitt og einar tær váðir at bera og ikki hevði eg heldur knógva meira. Vit komu uppfyri, tivandi og útmødd. Børnini tveittu seg beint niður, tað bert grælaði í teimum, áðrenn tey sovnaðu.

Hinmegin kambin var myrkt — har sást einki til brennandi við, einki sum visti á, at lavain var komin hagar. Men hann kom ívaleyst hagar táð hann hevði brotið hol á tað, ið byrgdi onkursaðnis, og so fóru vit aftur at vera jagstrað av eldinum. Eg kagaði at klokki um í mánalýsinum. Hon var næstan trý.

Eg suffaði við og visti faðir Doonan. »Hvussu leingi klára vit at halda fram soleiðis?«

»Vit hava bert morgindagin. Næsta sólarris skulu vit vera harniðri. Vit noyðast at halda á. Vit royna — tí skonnartin biðar okkum, sum tit víska.« Hann hugdi at mær uttan minsta tekin til ótta, men sum hann var fullur av ovurhuga. Sjálvur var hann um at vísa tekin til móði, hesin kempuligi írski presturin. Eg hevði bestan hug at leggja ímóti hesum stríðsfusa sinni — hann legði alt ov mikið fyrri okkum, hugsaði eg. Og eg var ræddur fyrri, at vit ongantíð finga nakra skonnart at siggia. Og eg segði einki.

(Framhald)